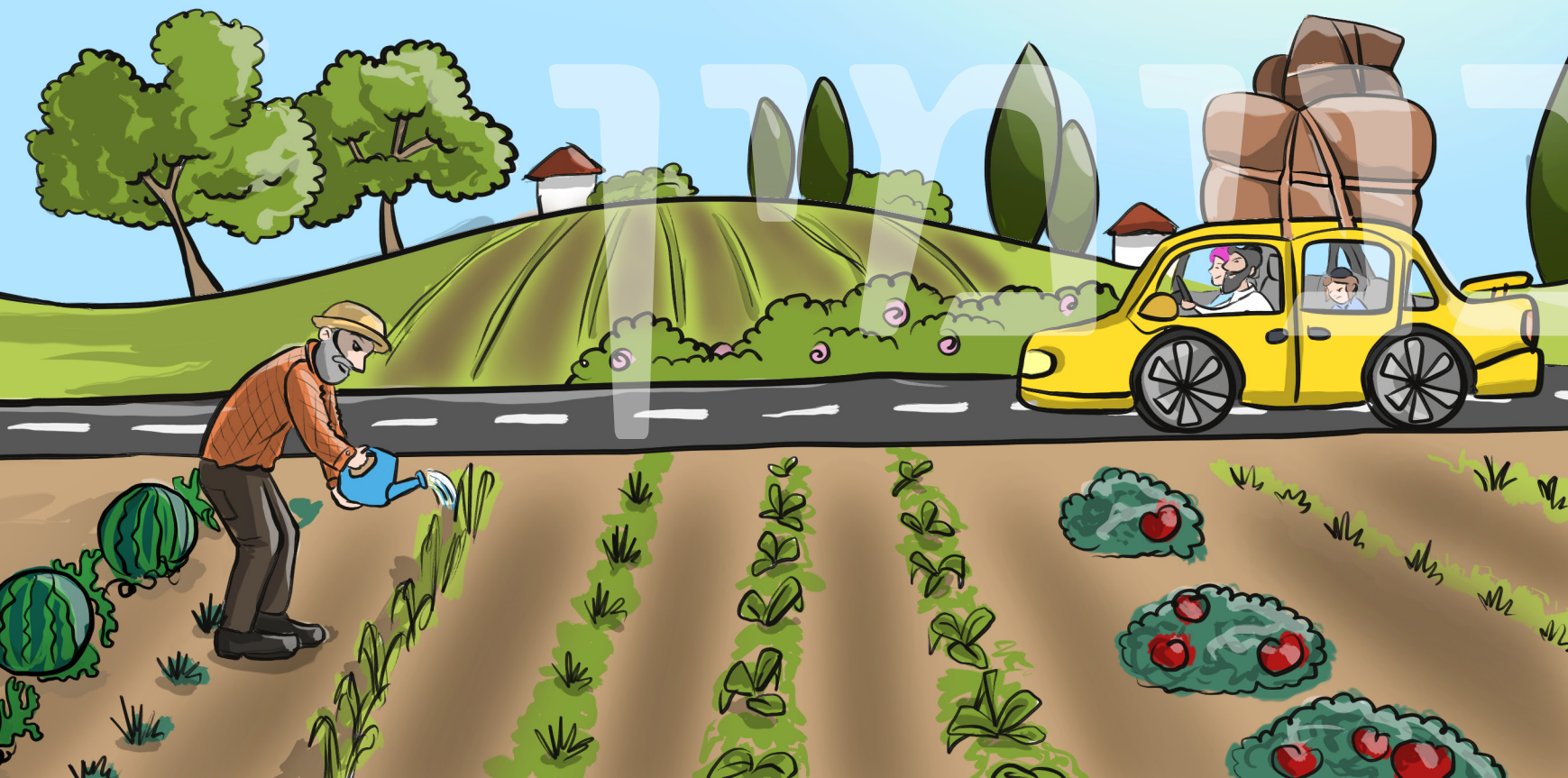

איור וכתיבה: רחלי בנימין

דן הפעסן

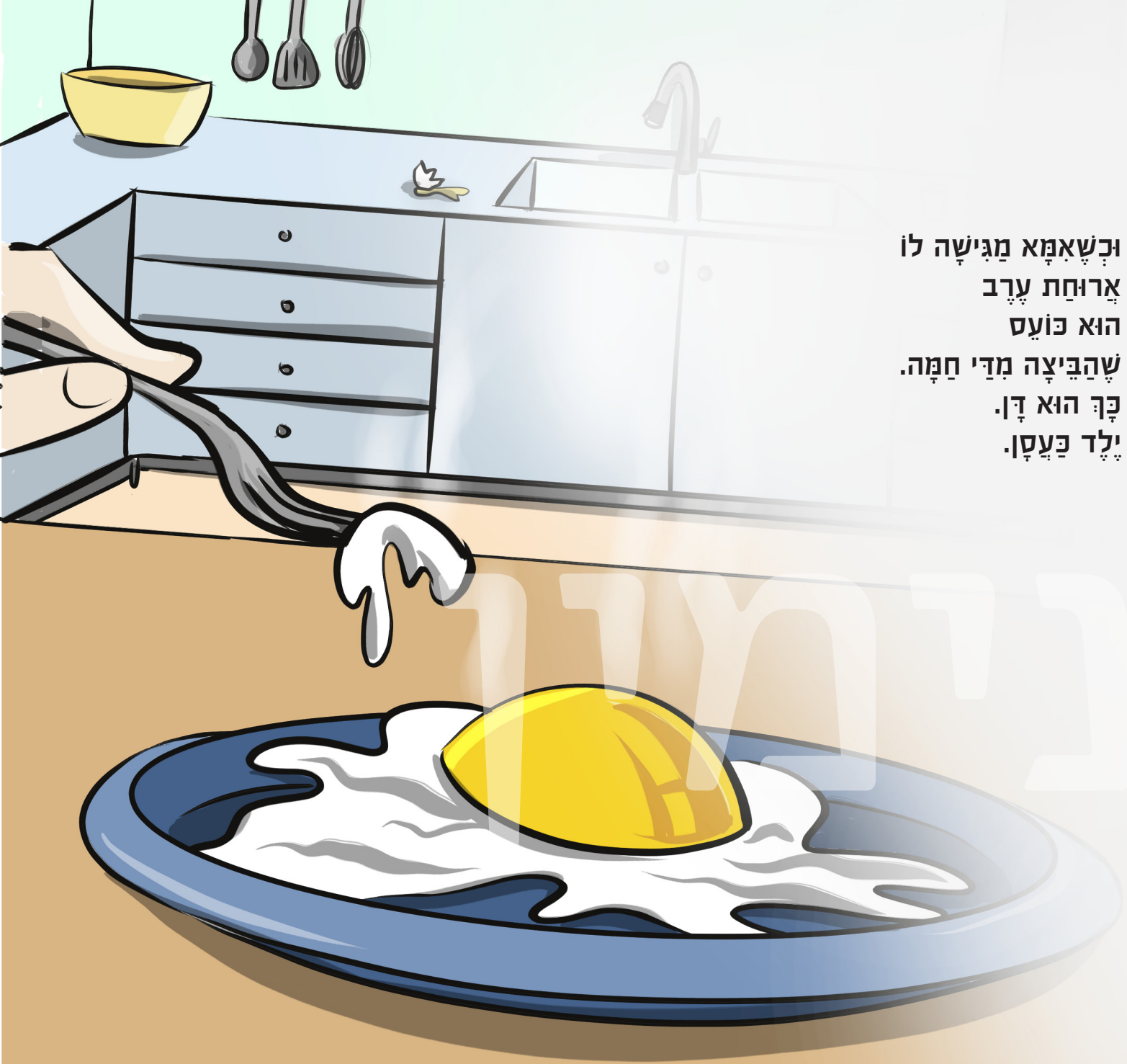
איור וכתיבה: רחלי בנימין

דן הפעסו

2024

© רחלי בנימין

racheli8618@gmail.com | 052-7118618

וכשאמא מגישה לו
ארוחת ערב
הוא כועס
שהביצה מדי חמה.
כך הוא דן.
ילד כעסן.

גם על הגשם שיורד הוא רוטן
"למה אתה מרטיב אותי
כל הזמן?"

דן ילד טוב,
הוא מאוד אוהב לעזור לאמא,
הוא חכם ונבון,
אך בעיה גדולה יש לדן.

הוא ילד כעסן.
הוא כועס על כל דבר שזז.
הוא כועס על השמש שזורחת
"למה את מסנוורת כל כך?"

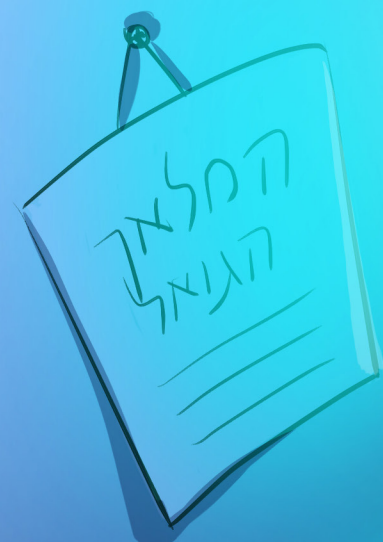
היו לו גם כבשים, תרנגולים
ואפילו ארות סוסים.

יום אחד עברו דן והוריו לגור במושב.
במושב היה אפר ושמו יעקב.
הוא גידל ירקות, זרע והשקה.

"למה התרנגול הזה חייב להעיר אותי כל
כך מקדם?" הזדעק דן.

בבקר מקדם, כשעמדה השמש לזרח
התעורר דן לקול רעש חזק ומרגיז.
היה זה קולו של התרנגול.
התרנגול של יעקב האפר
שגר ממש צמוד לביתו של דן.

אָמא נִכְנָסָה לְחֶדְרוֹ שֶׁל דָּן
וְאָמְרָה בְּקוֹל רָךְ וְנָעִים:
"דָּנִי שְׁלִי, לֹא צָרִיךְ לִכְעַס
עַל הַתִּרְנָגוֹל,
הוּא רַק מְזַכֵּיר לָנוּ
שֶׁהֲגִיעַ הַבִּקְרוֹ!"

אָךְ דָּן בִּשְׁלו.
הוּא כּוֹעֵס מְאֹד עַל הַתִּרְנָגוֹל
וְאִמְלוּ הַבְּטִיחַ:
"לֹא אֶסְלַח לוֹ לְעוֹלָם!"

יום אחר יום העירו קריאות התרנגול את דן וכעסו הלך וגבר.

בקר אחד לפני שהלך דן לבית הספר דפק על דלתו של יעקב האפר.
איש חביב פתח את הדלת ודן החל בצעקות חזקות:
"אתה חייב לגרש את התרנגול הזה מכאן!
הוא מעיר אותי כל בקר, איני יכול לסבל יותר!"

יעקב הביט בדן ואמר:
"איני רוצה לגרש את התרנגול מחצרי.
הוא חשוב לי ואני אוהב אותו,
אך מה באמת אפשר לעשות?"

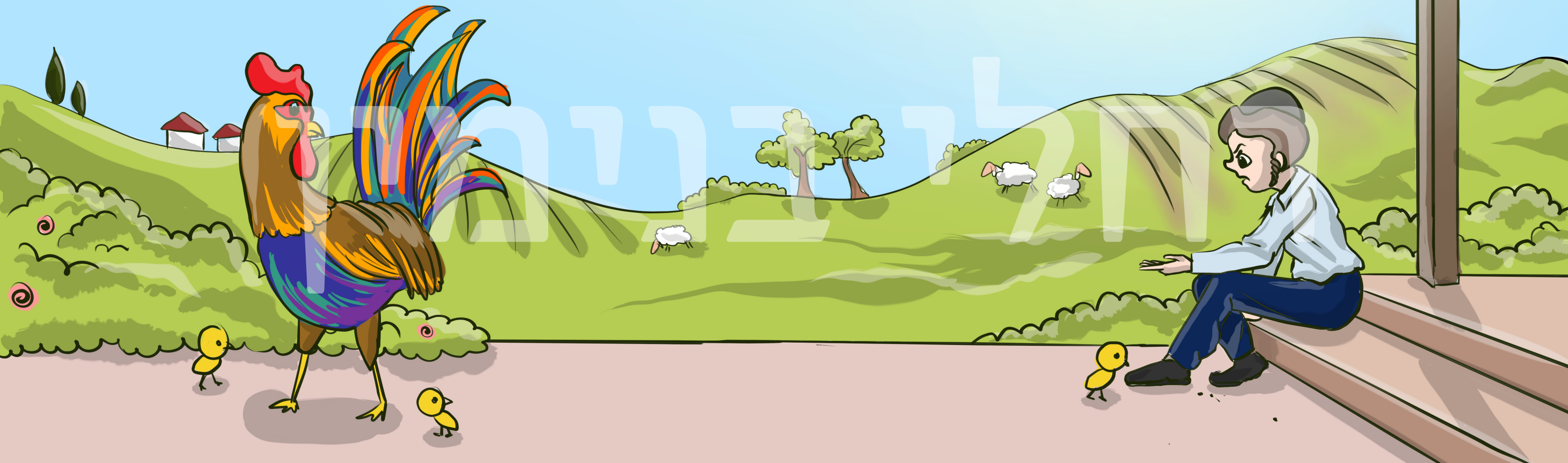
"אִיךָ אֶפְשֶׁר לָאֱהָב
תִּרְנָגוֹל כִּזֶּה רַעְשׁוֹ?" כַּעַס דָּן.

"הוּ שָׂכַחְתִּי!" קָרָא יַעֲקֹב
"הַתִּרְנָגוֹל שְׁלִי רָעָב,
אוּלֵי תִתֶּן לוֹ זֵרְעוֹנִים לֶאֱכֹל?"

"זֵרְעוֹנִים? אֲנִי אֶתֵּן
לַתִּרְנָגוֹל שְׁלֶךְ זֵרְעוֹנִים?"
שָׁאֵל דָּן בְּחֶסֶד חֶשֶׁק.

לִקַּח יַעֲקֹב זֶרְעוֹנִים,
שֵׁם בִּידוֹ שֶׁל דָּן וְלָאָה אוֹתוֹ לַחֲצֵר הַגְּדוֹלָה.

"קח" צֶעַק דָּן וְהִתְיָשַׁב עַל הַמַּדְרֵגָה
לְצַד הַתְּרַנָּגוֹל שֶׁהָבִיט בּוֹ בְּעֵינָיִם עֲגֻלוֹת.

הַתִּרְנָגוֹל הַחֵל לִנְקֹר אֶת הַזְּרַעוֹנִים בְּזֶה אַחֵר זֶה וְהָבִיט בְּדָן.
הָיָה נִרְאָה כְּאִלּוּ אוֹמֵר לוֹ 'תּוֹדָה'.

דָּן שָׁיֵשב לִיד הַתִּרְנָגוֹל, הָבִיט בּוֹ וְרָאָה כַּמָּה נּוֹצוֹתָיו יְפוֹת.
הוּא הִתְחִיל לִלְשָׁף אוֹתָן.

הוּא הָרִים אֶת עֵינָיו וְאָלָה נִפְגְּשוּ עִם עֵינָיו שֶׁל הַתִּרְנָגוֹל
וְדָן הִתְחִיל לַחֲיֹק.
דָּן כָּבַד לֹא כּוֹעֵס.

דן קם, לשף את התרנגול בראשו ואמר ליעקב:
"יעקב, אני מתחיל לחבב את התרנגול שלך".

הם נפרדו לשלום ודן עשה את דרכו לבית הספר.

"עכשו אני מבינה!"
קראה אמא "כשהאכלת
את התרנגול התבוננת בו
וראית כמה יפה הוא ומהדר.

ה' ברא לנו עולם יפה,
רק צריך להתבונן בו.
ונראה שכל דבר רע
יש בו גם הרבה טוב!"

כשחזר מבית הספר, אמר דן לאמא:
"אני לא מבין. אני כל כך כעסתי
על התרנגול של יעקב
וכעת אני מרגיש שאני אוהב אותו!"

"באמת דני שלי?" תממה אמא
"כיצד הכל פתאום התהפך?"

"היום בבקר הגעתי לביתו
של יעקב וכעסתי נורא.
הוא נתן לי ביד זרעונים
והאכלתי את התרנגול
כי הוא היה רעב."
ספר דן.

”נכון אמא” אמר דן.
”כעת אני מבין שהשמש גם יפה ונעימה,
והגשם מצמיח לנו את הצמחים, ובעצם,
אני כבר לא כועס בכלל!
תודה לך ה’!”